

Arrest

nr. 248 569 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar

huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming (in grote mate) steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het feit dat zij haar land van herkomst Guinee diende te verlaten omdat zij er (door haar chef) valselijk van moord wordt beschuldigd en zij er om die reden gezocht wordt.

Verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 215 854 van 28 januari 2019 omdat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is en zij geen concrete elementen aanbracht waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij legt in het kader van huidig volgend verzoek bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een werkstuk van twee studenten aan de ULB, een psychosociaal attest, een brief van een advocaat, drie convocaties en een aanhoudingsbevel (kopie) en Messengerberichten (kopie).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging werd besloten en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt in haar verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten bij die hier een ander licht op kunnen werpen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2.2. Waar verzoekende partij hekelt dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig volgend verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.2.3. De commissaris-generaal stelt op goede grond het volgende vast met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten:

“Met betrekking tot het werkstuk van de twee studenten getiteld “Demande ultérieure de protection internationale de M/ H.(...) K.(...) dans le cadre de la refugee Law Clinic de l'Université libre de Bruxelles”, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in de werkstuk louter betrekking hebben op de problemen die reeds werden aangehaald en besproken in uw eerste verzoek. Deze verklaringen werden reeds ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en de RvV. De verklaringen en analyses in dit werkstuk zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen te herstellen.

Waar de studenten aangeven dat een gebrek aan vertrouwen in autoriteiten aan de basis zou hebben gelegen van de verschillende verklaringen die u voor de verschillende asielinstanties zou hebben afgelegd moet worden vastgesteld dat dit in het kader van uw vorige verzoek werd verklaard door de stelling dat u niet wist wat de voor uw verzoek relevante elementen waren. Dat u deze verschillen in het kader van uw huidige verzoek wijdt aan een gebrek aan vertrouwen in autoriteiten is niet ernstig. Bovendien moet er in dit verband worden gesteld dat deze uitleg niet strookt met het feit dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

De verwijzing van de studenten naar de algemene situatie in Guinee waarbij de regels sterk verschillen van de toepassing ervan, moet worden vastgesteld dat dit punt reeds werd gemaakt naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing van de Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit punt meenam in haar beoordeling van dit beroep, kan het in het kader van uw huidig verzoek geenszins de conclusie van de Raad wijzigen.

Met betrekking tot de drie convocaties en het bericht met maatregelen die u toegevoegd aan het werkstuk, dient te worden opgemerkt dat er geen eenduidige verklaringen worden gegeven over hoe en wanneer u deze documenten bekomen heeft. Zo wordt in het werkstuk eerst gesteld dat uw ex-collega deze documenten pas kon kopiëren toen zijn baas afwezig was wegens ziekte (p. 9), en wordt er vervolgens gesteld dat uw ex-collega moest profiteren van het moment dat zijn chef op vakantie was (p. 19). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over op welke manier deze documenten bekomen zijn, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien wordt opgemerkt dat twee van de drie neergelegde convocaties onleesbaar zijn. Met betrekking tot de enige leesbare convocatie wordt nog opgemerkt dat deze als uw beroep vermeldt "Gendarme Stagiaire", terwijl uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u werkzaam was als secretaris van de commandant (vragenlijst CGVS dd. 23.05.2017, punt 3.5). Bovendien moet met betrekking tot deze stukken worden gesteld dat het kopieën betreft welke geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf hebben documenten niet het vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De brief van uw advocaat heeft enkel betrekking op de proceduretaal en kan aldus geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u de geloofwaardigheid van uw bewering dat u valselijk beschuldiging werd voor moord en hiervoor wordt gezocht in Guinee, niet herstelt.

Tot slot moet er op worden gewezen dat, om het voordeel van de twijfel waarnaar de studenten verwijzen te verkrijgen, de verklaringen van verzoeker in zijn geheel plausibel en geloofwaardig moeten zijn. De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204; RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008). In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd echter vastgesteld dat dit niet het geval was. Waar de studenten verwijzen naar uw relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden gesteld dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist. Uw relaas werd ongeloofwaardig bevonden zodat u derhalve niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b."

Als bijlage aan haar verzoekschrift voegt verzoekende partij opnieuw kopieën van de drie eerder aangebrachte oproepingsbrieven, zij het nu in de vorm van beter leesbare versies ervan, en een kopie van een document door haar aangeduid als "aanhoudingsbevel d.d. 18/08/2016".

Daargelaten de huidige argumentatie in het verzoekschrift omtrent de tegenstrijdige versies aangaande de manier waarop verzoekende partij de documenten zou hebben kunnen bekomen, dient vastgesteld dat zij deze stukken hoe dan ook pas zeer laat, met name jaren later nadat deze werden opgesteld, heeft aangebracht. Immers, de convocaties dateren van 17, 18 en 25 augustus 2016 en de "mesure de garde à vue" van 18 augustus 2016, doch verzoekende partij heeft deze stukken ter staving van haar relaas pas voor het eerst eind 2019 in het kader van huidig volgend verzoek neergelegd.

Gelet op het laat(tijdig) bijbrengen van die documenten, mag het dan ook ten zeerste verbazen dat verzoekende partij eerder/eerst twee onleesbare convocaties neerlegde, terwijl zij over perfect leesbare versies ervan beschikt(e): "Verzoeker beschikt over perfect leesbare elektronische kopieën, die aan dit verzoekschrift worden toegevoegd (bijlagen 3, 4 en 5)", zo luidt namelijk haar verzoekschrift (verzoekschrift, p. 10). Verzoekende partij draait vervolgens de rollen om en gaat volledig voorbij aan de medewerkingsplicht die op haar rust, waar in het verzoekschrift vervolgens wordt betoogd: "Verwerende partij beschikt over de contactgegevens van verzoeker en had hem of zijn raadsman zonder problemen kunnen contacteren om een beter kopie van deze documenten te bekomen. Van verwerende partij mocht in dit opzicht meer zorgvuldigheid en samenwerkingszin verwacht worden". De logica hiervan is volledig zoek. Van verzoekende partij kon, gelet inzonderheid ook op het belang ervan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en nog daargelaten voorgaande vaststelling dat zij die documenten dus pas jaren later nadat ze werden uitgereikt voor het eerst bijbrengt, in alle redelijkheid worden verwacht van meet af aan de best leesbare versies hiervan neer te leggen. Dat verzoekende partij dit heeft nagelaten, valt louter zichzelf te verwijten en geenszins het Commissariaat-generaal, die hier bezwaarlijk enige zorgvuldigheid en/of gebrek aan samenwerking kan worden verweten. De kritiek dienaangaande in het verzoekschrift ontbreekt dan ook elke ernst.

De Raad acht het voorts, wat de inhoud van de drie oproepingsbrieven betreft, zeer bevreemdend dat deze verzoekende partij op dezelfde dag (om 10u in de voormiddag) oproepen als de dag waarop de oproepingsbrieven blijkens de inhoud ervan werden opgesteld. Dat de dag waarop de convocaties werden opgesteld dezelfde dag vermelden waarop verzoekende partij zich moet melden, is erg opmerkelijk en getuigt van een weinig aannemelijke en geenszins efficiënte of doeltreffende manier van werken.

Waar verzoekende partij thans in het verzoekschrift de titel "gendarme stagaire" toelicht ter verklaring en verschoning van die vermelding in de oproepingsbrieven, laat ze na haar beweringen dienaangaande met enige objectieve informatie dienaangaande, inzake de loopbaan bij de politie in Guinee, te staven.

Hoe dan ook betreffen zowel de drie convocaties als de bijgebrachte "mesure de garde à vue" geen originele documenten, doch slechts kopieën ervan die geen enkele waarborg bieden inzake de authenticiteit van die stukken. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). In weerwil van wat in het verzoekschrift wordt opgeworpen, zijn er dus wel degelijk valabele redenen die toelaten te twifelen aan de echtheid van de voorgelegde documenten. Van kopieën, zoals die door verzoekende partij neergelegd, kan de authenticiteit of echtheid immers niet worden nagegaan, daar deze door allerlei knip- en plakwerk makkelijk na te maken en te fabriceren zijn.

De Raad wijst voorts nog op volgende vaststelling in het kader van voormeld arrest van de Raad inzake verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming gedaan: "De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. Verzoekers identiteitskaart en rijbewijs hebben geen enkele bewijswaarde, nu verzoeker zelf aangeeft dat ze op frauduleuze wijze verkregen zijn (notities, p. 4). De Raad wijst erop dat verzoeker aldus nalaat zijn identiteit aan te tonen wat onaanvaardbaar is voor een persoon die in zijn land van herkomst deel uitmaakte van de politiediensten. Verzoeker komt ernstig tekort aan zijn medewerkingsplicht."

Om voorgaande redenen ontbeert het de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten, zo al wordt aangenomen dat deze daadwerkelijk op haar persoon betrekking hebben bij gebrek aan bewijs inzake haar identiteit, aan bewijswaarde ter staving van haar verklaarde problemen en vrees. Die documenten zijn dan ook geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar in het kader van haar vorig verzoek ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, waarin zij blijft volharden, te herstellen.

4.2.4. Verzoekende partij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de

verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2020, voert verzoekende partij aan dat zij bijkomende documenten heeft ingediend. Verzoekende partij wijst erop dat de bijkomende documenten nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij meent dat de nieuwe elementen niet zorgvuldig werden behandeld en onderzocht. Voorts stelt verzoekende partij dat de situatie een vicieuze cirkel lijkt: in een eerder verzoek wordt de ongeloofwaardigheid van de vrees vastgesteld op basis van de verklaringen aangezien er geen documenten ter ondersteuning worden ingediend; wanneer dan in een volgend verzoek documenten en bewijzen worden ingediend wordt er gesteld dat de documenten de ongeloofwaardigheid van de verklaringen niet kunnen wijzigen. Verzoekende partij is van oordeel dat de documenten en de verklaringen samen moeten gelezen worden en stelt dat haar vrees voor vervolging thans bewezen is door de nieuwe elementen. Zij stelt tot slot dat ook laattijdige documenten haar vrees kunnen staven en dat niet zonder meer kan gesteld worden dat deze niet in aanmerking worden genomen aangezien ze laattijdig worden ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot algemene opmerkingen, beschouwingen en kritiek zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan concrete en dienste argumenten met betrekking tot de in de beschikking van 13 november 2020 opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten het volgende wordt vastgesteld:

“De commissaris-generaal stelt op goede grond het volgende vast met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten:

“Met betrekking tot het werkstuk van de twee studenten getiteld “Demande ultérieure de protection internationale de M/ H.(...) K.(...) dans le cadre de la refugee Law Clinic de l’Université libre de Bruxelles”, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in de werkstuk louter betrekking hebben op de problemen die reeds werden aangehaald en besproken in uw eerste verzoek. Deze verklaringen werden reeds ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en de RvV. De verklaringen en analyses in dit werkstuk zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen te herstellen.

Waar de studenten aangeven dat een gebrek aan vertrouwen in autoriteiten aan de basis zou hebben gelegen van de verschillende verklaringen die u voor de verschillende asielinstanties zou hebben afgelegd moet worden vastgesteld dat dit in het kader van uw vorige verzoek werd verklaard door de stelling dat u niet wist wat de voor uw verzoek relevante elementen waren. Dat u deze verschillen in het kader van uw huidige verzoek wijdt aan een gebrek aan vertrouwen in autoriteiten is niet ernstig. Bovendien moet er in dit verband worden gesteld dat deze uitleg niet strookt met het feit dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

De verwijzing van de studenten naar de algemene situatie in Guinee waarbij de regels sterk verschillen van de toepassing ervan, moet worden vastgesteld dat dit punt reeds werd gemaakt naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing van de Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit punt meenam in haar beoordeling van dit beroep, kan het in het kader van uw huidig verzoek geenszins de conclusie van de Raad wijzigen.

Met betrekking tot de drie convocaties en het bericht met maatregelen die u toegevoegd aan het werkstuk, dient te worden opgemerkt dat er geen eenduidige verklaringen worden gegeven over hoe en wanneer u deze documenten bekomen heeft. Zo wordt in het werkstuk eerst gesteld dat uw ex-collega deze documenten pas kon kopieren toen zijn baas afwezig was wegens ziekte (p. 9), en wordt er vervolgens gesteld dat uw ex-collega moest profiteren van het moment dat zijn chef op vakantie was (p. 19). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over op welke manier deze documenten bekomen zijn, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien wordt opgemerkt dat twee van de drie neergelegde convocaties onleesbaar zijn. Met betrekking tot de enige leesbare convocatie wordt nog opgemerkt dat deze als uw beroep vermeldt “Gendarme Stagiaire”, terwijl uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u werkzaam was als secretaris van de commandant (vragenlijst CGVS dd. 23.05.2017, punt 3.5). Bovendien moet met betrekking tot deze stukken worden gesteld dat het kopieën betreft welke geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. (...) De brief van uw advocaat heeft enkel betrekking op de proceduretaal en kan aldus geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u de geloofwaardigheid van uw bewering dat u valselijk beschuldiging werd voor moord en hiervoor wordt gezocht in Guinee, niet herstelt.

Tot slot moet er op worden gewezen dat, om het voordeel van de twijfel waarnaar de studenten verwijzen te verkrijgen, de verklaringen van verzoeker in zijn geheel plausibel en geloofwaardig moeten zijn. De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 204; RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008). In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd echter vastgesteld dat dit niet het geval was. Waar de studenten verwijzen naar uw relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden gesteld dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist. Uw relaas werd ongeloofwaardig bevonden zodat u derhalve niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b.”

Als bijlage aan haar verzoekschrift voegt verzoekende partij opnieuw kopieën van de drie eerder aangebrachte oproepingsbrieven, zij het nu in de vorm van beter leesbare versies ervan, en een kopie van een document door haar aangeduid als “aanhoudingsbevel d.d. 18/08/2016”.

Daargelaten de huidige argumentatie in het verzoekschrift omtrent de tegenstrijdige versies aangaande de manier waarop verzoekende partij de documenten zou hebben kunnen bekomen, dient vastgesteld dat zij deze stukken hoe dan ook pas zeer laat, met name jaren later nadat deze werden opgesteld, heeft aangebracht. Immers, de convocaties dateren van 17, 18 en 25 augustus 2016 en de “mesure de garde à vue” van 18 augustus 2016, doch verzoekende partij heeft deze stukken ter staving van haar relaas pas voor het eerst eind 2019 in het kader van huidig volgend verzoek neergelegd.

Gelet op het laat(tijdig) bijbrengen van die documenten, mag het dan ook ten zeerste verbazen dat verzoekende partij eerder/eerst twee onleesbare convocaties neerlegde, terwijl zij over perfect leesbare versies ervan beschikt(e): “Verzoeker beschikt over perfect leesbare elektronische kopieën, die aan dit verzoekschrift worden toegevoegd (bijlagen 3, 4 en 5)”, zo luidt namelijk haar verzoekschrift (verzoekschrift, p. 10). Verzoekende partij draait vervolgens de rollen om en gaat volledig voorbij aan de medewerkingsplicht die op haar rust, waar in het verzoekschrift vervolgens wordt betoogd: “Verwerende partij beschikt over de contactgegevens van verzoeker en had hem of zijn raadsman zonder problemen kunnen contacteren om een beter kopie van deze documenten te bekomen. Van verwerende partij mocht in dit opzicht meer zorgvuldigheid en samenwerkingszin verwacht worden”. De logica hiervan is volledig zoek. Van verzoekende partij kon, gelet inzonderheid ook op het belang ervan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en nog daargelaten voorgaande vaststelling dat zij die documenten dus pas jaren later nadat ze werden uitgereikt voor het eerst bijbrengt, in alle redelijkheid worden verwacht van meet af aan de best leesbare versies hiervan neer te leggen. Dat verzoekende partij dit heeft nagelaten, valt louter zichzelf te verwijten en geenszins het Commissariaat-generaal, die hier bezwaarlijk enige zorgvuldigheid en/of gebrek aan samenwerking kan worden verweten. De kritiek dienaangaande in het verzoekschrift ontbreekt dan ook elke ernst.

De Raad acht het voorts, wat de inhoud van de drie oproepingsbrieven betreft, zeer bevreemdend dat deze verzoekende partij op dezelfde dag (om 10u in de voormiddag) oproepen als de dag waarop de oproepingsbrieven blijkens de inhoud ervan werden opgesteld. Dat de dag waarop de convocaties werden opgesteld dezelfde dag vermelden waarop verzoekende partij zich moet melden, is erg opmerkelijk en getuigt van een weinig aannemelijke en geenszins efficiënte of doeltreffende manier van werken.

Waar verzoekende partij thans in het verzoekschrift de titel “gendarme stagaire” toelicht ter verklaring en verschoning van die vermelding in de oproepingsbrieven, laat ze na haar beweringen dienaangaande met enige objectieve informatie dienaangaande, inzake de loopbaan bij de politie in Guinee, te staven.

Hoe dan ook betreffen zowel de drie convocaties als de bijgebrachte “mesure de garde à vue” geen originele documenten, doch slechts kopieën ervan die geen enkele waarborg bieden inzake de authenticiteit van die stukken. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). In weerwil van wat in het verzoekschrift wordt opgeworpen, zijn er dus wel degelijk valabele redenen die toelaten te twijfelen aan de echtheid van de voorgelegde documenten. Van kopieën, zoals die door verzoekende partij neergelegd, kan de authenticiteit of echtheid immers niet worden nagegaan, daar deze door allerlei knip- en plakwerk makkelijk na te maken en te fabriceren zijn.

De Raad wijst voorts nog op volgende vaststelling in het kader van voormeld arrest van de Raad inzake verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming gedaan: “De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. Verzoekers identiteitskaart en rijbewijs hebben geen enkele bewijswaarde, nu verzoeker zelf aangeeft dat ze op frauduleuze wijze verkregen zijn (notities, p. 4). De Raad wijst erop dat verzoeker aldus nalaat zijn identiteit aan te tonen wat onaanvaardbaar is voor een persoon die in zijn land van herkomst deel uitmaakte van de politiediensten. Verzoeker komt ernstig tekort aan zijn medewerkingsplicht.”

Om voorgaande redenen ontbeert het de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten, zo al wordt aangenomen dat deze daadwerkelijk op haar persoon betrekking hebben bij gebrek aan bewijs inzake haar identiteit, aan bewijswaarde ter staving van haar verklaarde problemen en vrees. Die documenten zijn dan ook

geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar in het kader van haar vorig verzoek ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, waarin zij blijft volharden, te herstellen."

Uit het voorgaande blijkt dat, in weerwil van wat verzoekende partij op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, dat deze uitgebreid en gedetailleerd onder de loep werden genomen en dat de concrete bevindingen omtrent die stukken omstandig werden uiteengezet in voormelde beschikking (en de bestreden beslissing). Verzoekende partij gaat niet in het minst concreet in op en laat also dan ook geheel na een ander licht te werpen op voormelde bevindingen op grond waarvan wordt besloten dat *"het de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten, zo al wordt aangenomen dat deze daadwerkelijk op haar persoon betrekking hebben bij gebrek aan bewijs inzake haar identiteit, aan bewijswaarde ter staving van haar verklaarde problemen en vrees"* ontbeert en dat *"Die documenten zijn dan ook geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar in het kader van haar vorig verzoek ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, waarin zij blijft volharden, te herstellen."*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij met een selectieve en incorrecte lezing van de beschikking van 13 november 2020 lijkt voor te houden, werden, ondanks het feit dat zij deze documenten pas zeer laat voor het eerst heeft aangebracht, de convocaties van 17, 18 en 25 augustus 2016 en de "mesure de garde à vue" van 18 augustus 2016 wel degelijk in aanmerking genomen. Dit blijkt duidelijk uit het voorgaande. Verzoekende partij lijkt aldus verkeerdelijk van het tegendeel uit te gaan en doet daarenboven op generlei wijze afbreuk aan hetgeen concreet met betrekking tot o.a. die convocaties en de andere door haar bijgebrachte stukken wordt vastgesteld, zoals o.a. wat het feit betreft dat van verzoekende partij redelijkerwijze kon worden verwacht, gelet ook op de medewerkingsplicht die op haar rust, van meet af aan de best leesbare versies neer te leggen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat haar verklaringen en documenten samen dienen te worden gelezen, wijst de Raad erop dat in het kader van haar huidig volgend verzoek wel degelijk rekening wordt gehouden met zowel de door haar afgelegde verklaringen als met de stukken die zij bij huidig volgend verzoek neerlegt, doch vastgesteld wordt dat die elementen geenszins van aard zijn om de in het kader van haar vorig verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de vrees waarin zij blijft volharden -met name het feit dat zij Guinee heeft moeten verlaten en er nog steeds zou worden gezocht omdat zij er valselijk wordt beschuldigd van moord-, te kunnen herstellen.

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. *In casu* werd wel degelijk en nauwgezet een onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming nieuw bijgebrachte elementen, doch, zo benadrukt de Raad, wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar bijkomende verklaringen en neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven niet vermogen om te buigen. Met haar algemene beschouwingen aangaande een vicieuze cirkel en door voor het overige louter te verkondigen en vol te houden dat de door haar bijgebrachte documenten (en verklaringen) wel degelijk dergelijke nieuwe elementen zijn, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij op generlei wijze de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan wordt geconcludeerd dat zij bij haar huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen voorlegt en er evenmin feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar verzoekende partij ter zitting opmerkt dat haar vrees voor vervolging thans bewezen is door die nieuwe elementen, gaat zij voorbij aan hetgeen voorafgaat en weet zij dus allerminst te overtuigen. Haar betoog kan dan ook geenszins worden gevolgd.

Verzoekende partij komt aldus in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen, waarmee zij

evenwel geen ander licht werpt op hetgeen in de beschikking van 13 november 2020 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS